

.«Δεν ήταν, ασφαλώς, η βούληση της Εκκλησίας μας να ασχοληθεί αυτές τις μέρες, που όλοι χαιρόμεθα τον θρίαμβο της Ανάστασης του Κυρίου μας, του μεγαλυτέρου θαύματος της Ιστορίας, με το να ανασκευάζει για πολλοστή φορά μέσα σε 2.000 χρόνια ανιστόρητες και μυθώδεις φανταστικές απόψεις, οι οποίες τύγχαναν της επιστημονικής απόρριψης και της θεολογικής αποδοκιμασίας, κάθε φορά που παρουσιάζονταν. Μας υποχρεώνει όμως η ευθύνη μας απέναντι τόσον της αλήθειας, όσον και των συνειδήσεων των πιστών, να ενημερώσουμε, «αληθεύοντες εν αγάπη», αυτό το λαό για το θέμα που προέκυψε από την επικείμενη κινηματογραφική προβολή στην Πατρίδα μας ταινίας σχετικής με το περιεχόμενο του βιβλίου του Dan Brown «Κώδικας Da Vinci». • Είναι γνωστό ότι το μυθιστόρημα «Κώδικας Da Vinci», που έγινε παγκόσμιο best seller, χάρις στη διαφημιστική συμμετοχή πολλών «κύκλων», επέτυχε να γίνει η μεγάλη εκδοτική επιτυχία μετά τον Χάρρυ Πότερ, κάνοντας πλούσιους συγγραφέα και εκδότες. • Το ανιστόρητο και ταυτόχρονα υβριστικό μήνυμα, που ο συγγραφέας Dan Brown προσπαθεί να «περάσει» στο ευρύ κοινό, είναι ότι : α΄ δήθεν ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός και η Αγία Μαρία η Μαγδαληνή ήταν παντρεμένοι και είχαν αποκτήσει και παιδιά, β΄ δήθεν ο Χριστός δεν ήταν Θεός, ούτε ποτέ λατρεύθηκε από τους πρώτους χριστιανούς ως Θεός, γ΄ δήθεν υπήρχε δίπλα στο Θεό η λατρεία μιας θηλυκής θεότητας, η οποία στο μυθιστόρημα αντιπροσωπεύεται από την Αγία Μαρία την Μαγδαληνή, δ΄ δήθεν η «αλήθεια» αυτή εκδιώχθηκε από τα ευαγγέλια αργότερα από τον Άγιο Κωνσταντίνο, σε συνεργασία με τους άνδρες ιερείς και με τους νόμους του κράτους επιβλήθηκε ο Χριστός ως Θεός, και ε΄ δήθεν υπήρχαν πολλά αρχαία γνωστικής υφής έγγραφα, που πιστοποιούν την υποτιθέμενη αυτή «αλήθεια».

• Χάριν της αληθείας και των πιστών, των οποίων η θρησκευτική συνείδηση προσβάλλεται και υποσκάπτεται ύπουλα και ανιστόρητα από την μυθιστορηματική πλοκή του βιβλίου, οφείλουμε να ξεκαθαρίσουμε τα εξής: Από ιστορικής και χριστιανικής πλευράς, το περιεχόμενο του βιβλίου είναι πέρα για πέρα αναληθές. α΄ Ο Χριστός ουδέποτε νυμφεύθηκε και ασφαλώς ούτε με την Αγία Μαρία τη Μαγδαληνή. Ο Κύριός μας ως τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος, χωρίς την αμαρτία, δεν είχε τις ανθρώπινες ροπές και τα διαβλητά πάθη. β΄ Ο Χριστός αναγνωρίζεται ως Θεός εξ αρχής στην πρώτη Εκκλησία, γεγονός που πιστοποιείται τόσο από τα ίδια τα ευαγγέλια, τις επιστολές του Αποστόλου Παύλου (που χρονολογούνται γύρω στο 55 μ.Χ.), και τις Πράξεις των Αποστόλων (γύρω στο 75 μ.Χ.), όσο και από τα μονογράμματα – σύμβολα που έχουν βρεθεί στις Κατακόμβες για τον Χριστό, αλλά και από πολλά ρωμαϊκά και πρωτοχριστιανικά κείμενα του 1ου και 2ου αιώνα. Για παράδειγμα ο Απόστολος Πέτρος ομολογεί: «Συ ει ο Χριστός, ο Υιός του Θεού του ζώντος», ο Θωμάς αναφωνεί: «ο Κύριός μου και ο Θεός μου» και ο εκατόνταρχος στο Σταυρό διακηρύττει: «Αληθώς, Θεού Υιός ην ουτος». γ΄ Ακόμη ο Θεός δεν έχει εκ φύσεως φύλο, δεν είναι ούτε άνδρας, ούτε γυναίκα, αλλά πνεύμα. Επομένως δεν μπορούμε να μιλάμε για αιώνιο θηλυκό ή για θηλυκή θεότητα διότι τέτοιες αντιλήψεις είναι τελείως ανθρωποπαθείς και πηγάζουν από την προϊστορική και ειδωλολατρική αρχαιότητα και την μυθοπλαστική διάθεση του συγγραφέα. δ΄ Οι αλήθειες που περιγράφουν και διδάσκουν τα ευαγγέλια δεν είναι εφεύρεση του Αγίου Κωνσταντίνου, ο οποίος άλλωστε, παράλληλα με την εύνοιά του προς τον Χριστιανισμό, είναι τεκμηριωμένο ότι δεν καταπολέμησε την ειδωλολατρική θρησκεία. Στην εποχή του Αγίου Κωνσταντίνου η Εκκλησία είχε σχεδόν διαμορφώσει την δογματική της διδασκαλία για τον Τριαδικό Θεό, το πρόσωπο και την θεανθρώπινη φύση του Κυρίου κ.λπ. Εκατομμύρια άνθρωποι ήσαν χριστιανοί ή είχαν ήδη πεθάνει βασανιζόμενοι στα αμφιθέατρα και τις ρωμαϊκές αρένες και σε διάφορα μήκη και πλάτη της γης, γιατί

πίστευαν στον Χριστό ως Θεό.

• Ο συγγραφέας, όπως ανακάλυψε η δημοσιογράφος Μαρί Ετσεγκουάν, έχει συλλέξει τις πηγές του από μία ακραία οργάνωση με μεγαλεπήβολα σχέδια που συστάθηκε ως αστική εταιρεία το 1956 με την ονομασία «Ηγουμενείον της Σιών». Η πλαστότητα των πηγών της οργάνωσης αποκαλύφθηκε σε γαλλικό δικαστήριο στην δεκαετία του 1990. Η οργάνωση αυτή κατασκεύασε και προώθησε σειρά εγγράφων που «αποδεικνυαν» δήθεν τον γάμο του Ιησού Χριστού με την Αγία Μαρία την Μαγδαληνή. Είναι βέβαιο ότι χρησιμοποίησαν στοιχεία της διδασκαλίας των Γνωστικών, των Σταυροφόρων, των Ναϊτών, των Καθάρων και άλλων αιρετικών. Ο συγγραφέας Dan Brown ισχυρίζεται ότι δήθεν βασίζεται στα Χειρόγραφα της Νεκράς Θάλασσας και στα Γνωστικά Ευαγγέλια ενώ απορρίπτει τα κείμενα της Καινής Διαθήκης. Τα Χειρόγραφα όμως της Νεκράς Θάλασσας δεν περιέχουν τίποτε το χριστιανικό, παρά μόνο τμήματα της Παλαιάς Διαθήκης και άλλα αποσπασματικά κείμενα, χωρίς καμία αναφορά στον Χριστό, ούτε φυσικά στο Άγιο Δισκοπότηρο. Τα γνωστά «γνωστικά ευαγγέλια» (του Θωμά, του Φιλίππου, της Μαρίας, των Αιγυπτίων και της Αληθείας) δανείζονται τα ονόματα μαθητών του Χριστού για να προσδώσουν κύρος στα γραφόμενά τους, κάτι ανάλογο με τα κείμενα του Ψευδοηροδότου ή του Ψευδολουκιανού της αρχαίας γραμματείας. Δεν είμαστε σίγουροι για το αρχικό τους περιεχόμενο ενώ οι περισσότεροι μελετητές τα χρονολογούν από τον 4ο αιώνα και εξής. Δεν διαθέτουμε ακόμη γι΄ αυτά πλήθος κωδικών όπως αντίθετα ισχύει για τα κείμενα της Αγίας Γραφής (25.000 κώδικες περιέχουν την Παλαιά και την Καινή Διαθήκη), και δεν μπορούμε να πιστοποιήσουμε την ακεραιότητά τους. Είναι κείμενα παράγωγα και όχι πρωτότυπα των Γραφών και παραποιούν την Καινή Διαθήκη, της οποίας η αξιοπιστία αποδεικνύεται επιστημονικά:

α ΄ Ο αριθμός των κωδικών στους οποίους διασώζεται το κείμενο της Καινής Διαθήκης (περίπου 25.000) είναι μεγαλύτερος σε σύγκριτο βαθμό από τον αριθμό των κωδικών όλων των σωζόμενων αρχαίων βιβλίων. Για την Ιλιάδα του Ομήρου σώζονται 643 κώδικες, για την Ιστορία του Θουκυδίδη μόνο 8 και για τα έργα του Ορατίου 500.

β ΄ Η αρχαιότητα των κωδικών που μας σώζουν το κείμενο της Καινής Διαθήκης υπερτερεί εκείνης των άλλων αρχαίων κειμένων. Οι αρχαιότεροι κώδικες που μας σώζουν το κείμενο της Καινής Διαθήκης (Σιναϊτικός, Αλεξανδρινός, Βατικανός) εγγράφησαν γύρω στο 250 μ.Χ., δηλαδή απέχουν από τον χρόνο συγγραφής του κειμένου αυτού (50-70 μ.Χ.), λιγότερο από δύο αιώνες, ενώ υπάρχει και ο «Πάπυρος 52», που περιέχει τμήμα του κατά Ιωάννην Ευαγγελίου και χρονολογείται λίγες δεκάδες χρόνια μετά την συγγραφή του. Αντίθετα οι κώδικες της Ιστορίας του Θουκυδίδη, γραμμένης τον 4ο αιώνα π.Χ., χρονολογούνται τον 10ο αιώνα μ.Χ., δηλαδή σώζονται χειρόγραφα μεταγενέστερα αυτής της Ιστορίας κατά δεκατέσσερις αιώνες.

Εφ΄ όσον, λοιπόν, κανένας δεν αμφισβητεί την αξιοπιστία και εγκυρότητα των προαναφερθέντων αρχαίων κειμένων, πως είναι δυνατόν να αμφισβητήσει την Καινή Διαθήκη όταν οι επιστημονικές μαρτυρίες αποδεικνύουν ότι είναι «το πιο αξιόπιστο βιβλίο σε όλο τον κόσμο» (Greenlee J.H., Introduction to the New Testament Textual - Criticism, Grand Rapids 1964, p. 16). • Τέλος, η σωτηρία στον Χριστιανισμό και ιδιαίτερα στην Ορθόδοξη Εκκλησία δεν επιτυγχάνεται μέσω της αριστοκρατικής, βιολογικής ή συγγενικής

σχέσης του ανθρώπου με τον Χριστό ή τους υποτιθέμενους γενεαλογικούς απογόνους του (στην ουσία πρόκειται για ρατσιστική προσπάθεια των αποκρυφιστικών κύκλων της Ευρώπης να επιβάλουν μία δήθεν θρησκευτική και εξ αίματος, απευθείας από τον Ιησού Χριστό, αριστοκρατία), αλλά με την κατά χάριν μέθεξη των ακτίστων ενεργειών του Θεού, με τις οποίες επισκέπτεται το Άγιο Πνεύμα τους πιστούς, όταν εκείνοι ζουν με μετάνοια, ταπείνωση και αγάπη.

Συμπερασματικά λέμε ότι με το μυθιστόρημα «Κώδικας Da Vinci» ο συγγραφέας προσπαθεί να χτυπήσει την σωτηριώδη πίστη της Εκκλησίας ότι ο Χριστός είναι τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος. Ο συγγραφέας επιτίθεται και εναντίον της ανθρωπότητας του Χριστού, αφού τον θεωρεί ατελή άνθρωπο με αδυναμίες. Επιτίθεται ακόμη εναντίον της Εκκλησίας και την κατηγορεί και ευθέως την υβρίζει ότι ως τώρα βασιζεται στην απάτη, το ψεύδος και την πλάνηση των μελών της. • Η Εκκλησία μας θέλησε μ΄ αυτό τον σύντομο, υπεύθυνο και εμπειριστατωμένο τρόπο να ενημερώσει το πλήρωμά Της, έχοντας, συγχρόνως, εμπιστοσύνη στην βαθειά και ακλόνητη πίστη του, τα αξιόλογα ενδιαφέροντά του και, κυρίως, την ορθή κρίση του.

«ότι έβασίλευσε Κύριος ο΄ Θεός ο΄ παντοκράτωρ. Χαίρωμεν και΄ αγαλλιώμεθα και δώμεν τήν δόξαν αύτῶ» (Αποκάλ. ιθ΄ 7).